

[Clausager.]

af Arbejdsløsheden er at skaffe bedre Erhvervsvilkaar for vor største Eksportvirksomhed.

Det er mærkværdigt, at man aldrig herhjemme synes at have været klar over, at Landbruget betyder saa meget, som det gør. Man har aldrig vaaget over, at Landbruget blev ordentligt behandlet erhvervsmæssigt; i andre Lande er Landbruget anderledes Kælebarn. Jeg tror, at der navnlig er to Aarsager dertil. Vi har aldrig herhjemme, i alt Fald ikke i den nyere Tid, oplevet, at vi under en Afspærrings Vanskeligheder manglede Fødevarer. Vi har haft nok deraf. Vi har haft saa meget, at vi kunde eksportere store Mængder. Vi er ikke naaet til en saadan Nød i den Retning som enkelte andre Lande. Det er en væsentlig Grund til, at man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, at Landbruget betyder saa meget, og at det under Vanskeligheder skal have Ligeret med de andre Erhverv.

Men der er ogsaa en anden Grund. Beklageligvis er det danske Landbrug i en uhyggelig Grad splittet, faglig set. Der er skabt den mest unaturlige og uforstaaelige Kløft mellem mindre og større Landbrug, ja mellem mindre og mellemstore Landbrug, og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at et Parti, Det radikale, med Flid har pløjet i denne Kløft for at gøre den saa stor som mulig. Det er de Radikales største Forsyndelse, at de har bidraget til at splitte den faglige Enighed i Landbruget, der vilde betyde saa uhyre meget for det danske Landbrugs samlede Stilling, og naar den højtærede Statsminister bød de Radikale saa velkommen, da de kom og vilde dele Magtens Sødme og Ansvar med ham, var det maaske ogsaa, fordi de bragte den gode Medgift, at de i alt Fald havde det mindre Landbrug i deres Haand.

Landbrugerne har jo netop Grund til at samles i saa vanskelige Tider som nu, hvor de bliver saa ulige og urimeligt behandlet erhvervsmæssigt, men de skal ogsaa vide, at hvis de ikke samles, kan de ikke naa til det, der fagligt set gør stærk, nemlig til den fulde Enighed, saa at deres Krav faar Vægt over for Regering og Rigsdag. De maa ogsaa vide, synes jeg — og det ved de forstandige, men det kan vel ikke siges tit nok i en Fristelsens Tid som denne —, at hvis de i Stedet for deres Ret faar Naadegaver til de svageste, saa underminerer de i Længden deres egen Stilling. Højesterets-sagfører Heilesen har saa usigelig Ret i, at da sker der større Skade end blot den

økonomiske. Det skal de vide, og jeg vilde med Glæde se det indtræde, at Landbruget sagde: Vi kræver ikke store Ting, vi kræver ikke Urimeligheder, vi kræver kun, hvad der kan ydes os som vor Ret, men Foræringer og Gaver til de svageste af os har vi ikke Brug for.

Den Politik, vi har ført i de sidste Par Aar, Arbejdet for at ligestille Landbruget, er ikke en snæversynet Agrarpolitik, som mange vil mene — man hører somme Tider den Udtalelse, at man tænker kun paa Landbruget —, men det er en Landspolitik, saa sandt som Landbrugsministeren har Ret i, at Landbruget er Basis for hele vor Befolkning. Men Regeringen vil ikke denne Ligestilling. Den følger den socialdemokratiske Linie: ikke Ligestilling, ikke Ligeret, men Understøttelse til de svageste! medens vi holder paa Ligeret. Disse to Linier løber ikke parallelt, de kan ikke forenes. Vi har ikke opnaaet det, vi ønskede. Vi har faaet lidt, men altid utilstrækkeligt, fordi det maatte afpresses Regeringen.

Vi vil fremdeles arbejde for en sundere Erhvervspolitik; det er aldeles nødvendigt i et Land som dette, hvis ikke det skal gaa tilbage. Vi vil Gang paa Gang fastholde over for Regeringen, at Understøttelsespolitikken er en forkert Vej, den er urimelig, den er usund, den er uheldig, og jeg vil, saa stærkt som jeg kan, henstille, at Regeringen fraviger denne Linie og gaar ind paa den fornuftige Linie i dansk Erhvervspolitik: Ligeret for alle Erhverv. Vil Regeringen det, da kan vi samarbejde med den, men vil den ikke det, vil den ikke komme til Fornuft erhvervspolitisk set, da vil jeg ønske, at alt, hvad der er imod denne socialistiske Linie her i Landet, vil se bort fra de smaa Ting, der i Øjeblikket skiller, og se paa de store Ting, der samler, og bestræbe sig for at faa det Regimente, der er en Fare for Landets Økonomi og Landets Velfærd i det hele taget, fjernet, saa snart ske kan.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Jørgensen: Jeg maa sige, at det var ikke med særlig Vægt, det ærede Medlem Hr. Clausager talte om andre, der var ubeslutsomme. Jeg tror ikke, at det Parti, det ærede Medlem repræsenterer, i særlig Grad har Mulighed for at optræde over for andre Partier som Vejleder i Retning af hurtigt at tage en Beslutning. Er der nogen, der i disse Aar ikke har kunnet tage en Beslutning, er det vist netop det Parti, det